

Verleggen van het risico van de taakstelling van € 95mln per 2025 van gemeenten terug naar het Rijk, in elk geval totdat het effect van de inkomensafhankelijke eigen bijdrage bekend en geëffectueerd is.

Deze taakstelling moet gerealiseerd worden door enerzijds hogere eigen bijdragen (inkomsten) en anderzijds een gedragseffect. Door een hogere eigen bijdrage wordt verwacht dat inwoners, die zelf Hbh kunnen regelen en betalen, hun vraag niet meer bij de gemeente neer zullen leggen. Dit effect vormt in berekeningen de grootste component (80%) om besparingen te realiseren, maar gaat zich niet voordoen in de mate waarin het nu wordt voorgesteld, al zeker niet direct in 2025. Bestaande cliënten hebben mogelijk een vertrouwde hulp en willen die niet kwijt. Daarnaast is het, mede vanwege personeelstekorten, lastig om via de particuliere markt een goede, betrouwbare hulp te vinden. Slechts het topje van de bestaande cliënten die de maximale eigen bijdrage moeten gaan betalen van € 255 per maand en die een hulp zelf kunnen regelen, zullen hun Wmo-hulp (op den duur) opzeggen.

Voldoende compensatie vanuit het Rijk voor de toegenomen vraag naar Wmo-voorzieningen, met terugwerkende kracht, anders in elk geval per 2025 of zo snel als mogelijk

Om de druk op de Wmo-voorzieningen te verminderen, is in het Integraal Zorgakkoord (IZA) afgesproken dat er per 2025 extra structurele financiële ruimte voor gemeenten wordt gecreëerd ter grootte van € 110 mln (landelijk) voor Wmo-voorzieningen. Dit bedrag is toegezegd per 2025, ook al strandt het wetsvoorstel "Passende eigen bijdrage Hbh", of gaat deze later in dan 2025. Voor dit bedrag zullen landelijk financiële maatregelen worden uitgewerkt die per 2025 ingaan, niet per definitie specifiek gericht op Hbh. Echter, deze € 110 mln komt pas vanaf 2025 beschikbaar, terwijl er al sprake is van een tekort sinds 2019, het moment waarop het abonnementstarief ingevoerd werd. De eerder afgesproken compensatie vanuit het Rijk blijkt structureel te laag te zijn geweest.

Gelijktrekken van alle groepen huishoudens, oftewel ook de meerpersoonshuishoudens niet AOW-gerechtigd moeten een eigen bijdrage betalen

In principe betalen alle huishoudens in Nederland een eigen bijdrage wanneer er gebruik wordt gemaakt van een Wmo-voorziening. Als uitzondering op deze regel geldt echter nog steeds dat wanneer een huishouden bestaat uit meer dan 1 persoon en iemand in het huishouden niet AOW-gerechtigd is, er geen eigen bijdrage hoeft te worden betaald. Deze regel is ooit door het kabinet in 2016 ingesteld om meerpersoonshuishoudens, waarbij één ouder chronisch ziek is, op de één of andere manier te compenseren. In 2016 gold nog een inkomensafhankelijke eigen bijdrage voor alle Wmo-voorzieningen. Deze groep meerpersoonshuishoudens niet AOW-gerechtigd was toen vrijgesteld van het betalen van een eigen bijdrage tot een inkomensgrens van € 35.175. Deze inkomensgrens is komen te vervallen met de komst van het abonnementstarief in 2019, omdat er niet meer werd gelet op inkomen, vermogen en gebruik bij het bepalen van de eigen bijdrage, deze werd gewoon landelijk maximaal € 19. Deze hele groep is nu nog steeds uitgezonderd voor het betalen van een eigen bijdrage.

Vanwege het gelijkheidsbeginsel zouden we ernaar moeten streven om te zorgen dat alle groepen huishoudens dezelfde eigen bijdrage zouden moeten betalen. In het geval van dit wetsvoorstel, zou het zo moeten zijn dat alle huishoudens tot 185% van het sociaal minimum een eigen bijdrage zouden moeten betalen en alle huishoudens boven die inkomensgrens lineair een steeds hogere eigen bijdrage.